

Koolis kollitasid kontrollid

Septembrikuu lõpp ja oktoobri algus oli Jõgeva Gümnaasiumis mõnevõrra pingelisem, sest lisaks niigi segasele kooli algusajale liikusid majas ringi nn kontrollid maavalitsuse haridus- ja kultuuri-osakonnast.

Nagu sellest, mida täpselt kontrolliti, nii on ka "kontrollidest" endist erinevates ringkondades erilaadsed arvamused.

Õpetajad muidugi närveerisid. Seda olevat olnud eriti tunda enne tunni algust õpetajate toas. Loomulikult ei taha ju keegi, et teda kontrollitakse, tehku ta oma tööd kui hästi tahes. Küsimise peale kinnitavad kõik osapooled kui ühest suust, et kontrollijate ees tuleb jääda iseendaks, pole vaja näidata ennast paremana. Ometi on refleks rohkem pingutada, kui keegi jälgib, meis kõigis.

Nii kippusid ka õpetajad, kes on siiski ju ainult inimesed, end tavalisest veidi erinevast küljest näitama. Ise on nad selle koha pealt suhteliselt kidakeelsed. Nii on järgnevad tähelepanekud nende kohta tehtud õpilaste poolt.

Mõni õpetaja näitas ennast kurjemana, teine leebemana kui muidu. Oldi tihti segaduses ja tehti midagi valesti. Klassis küsiti vastama sagedamini neid, kes ainet paremini valdavad. Korraldati ka viktoriine ja muudeti tunde mitmel viisil huvitavamaks.

"Jubedaid kontrollid" oli kokku 7: Reet Järve, Kaire Kampus, Li Lind, Merike Olt, Maie Puusepp,

Maret Saar ja Heiki Sildnik. Meie küsimustele vastasid Merike Olt ja Reet Järve.

Nad ise ei nimetanud endid kontrollideks, vaid välishindajateks. Nende sõnul jälgisid nad, kuidas kool oma tegevusi korraldab, kuidas sujub koostöö õpilase ja õpetaja vahel, kuidas kulgeb õppimise-õpetamise ja ka õppima õpetamise protsess, kui palju saavad õpilased koolielu

toimuvat mitte koolide kiusamiseks, vaid tulemused on aluseks hariduspoliitiliste otsuste tegemisel. Kui selguks näiteks, et paljudes koolides ei täideta hindamisjuhendit, on midagi väga valesti ja seadusi tuleb muuta vms. Ka lisasid nad, et üldmulje meie koolist on hea. Kiideti kooliteatrit Liblikapüüdja, Alo muusikapäevade korraldamist ja toodi esile häid eksamitulemusi.

Maie Puusepp, Merike Olt ja Reet Järve - kontrollid või hindajad?

korraldamisel sõna sekka öelda. Ainus asi, mida vabariigi keskmisega võrreldakse, on eksamitulemused. Ei kontrollitud väidetavalt õpetaja ainetundmist ega õpetaja teadmisi. Mõistetavalt kartsid õpetajad hoopis enesehinnangule. "Seda ei ole!" kinnitasid kontrollijad. Ette on antud range vabariiklik hindamisskeem 5-pallilises süsteemis. Igaühel hindajaist oli oma valdkond. Tulemuste põhjal koostatakse akt, millega on kõigil soovijail võimalus tutvuda Jõgeva Maavalitsuse interneti kodulehel.

Reet Järve ja Merike Olt kinnitasid, et selline vaatlus ei

toimuvat mitte koolide kiusamiseks, vaid tulemused on aluseks hariduspoliitiliste otsuste tegemisel. Kui selguks näiteks, et paljudes koolides ei täideta hindamisjuhendit, on midagi väga valesti ja seadusi tuleb muuta vms. Ka lisasid nad, et üldmulje meie koolist on hea. Kiideti kooliteatrit Liblikapüüdja, Alo muusikapäevade korraldamist ja toodi esile häid eksamitulemusi.

Optimistlik oli ka meie direktor Taisto Liivandi: "Ma ei kahtle, et tuleb hea akt!". Direktor kiitis väga õpetajaid, kes on tublid, töökad ja mõistvad. Aga ka õpilasi, kelle jaoks on samuti tähtis, et kõik õnnestuks. Alklasside õppealajuhataja Marika Ohno lisas sellele ühe kontrollide poolt öeldud lause: "Siin on näha, et kool ei ole õpetajate vaid õpilaste jaoks mõeldud!".

Kuigi hindajad olid meeldivad inimesed ning pooled arvestasid üksteisega, ei tahaks direktor, et nad tagasi tuleksid. Koolijuht avaldas arvamust, et alles peale akti valmimist selgub, kas külalised jäid akti tehes hindajateks või said kontrollijateks. Jutu sees kasutas ta aga ainult teist nimetust, nagu ka meie ülejäänud vestluskaaslased õppeasutusest. Huvitav, kas see näitab suhtumist meie kahenädalastes külalistesse, kes võeti vastu ilusa ja liigutava kontsertiga ja saadeti äragi lauluga?

**Kadri Lõhmus
Sandra Maasalu**

Võimuvahetus toimetuses

Eelmisel õppeaastal lõpetas humanitaarklassi Katre Tättar, kes oli ühtlasi ka meie koolilehe Alter Ego peatoimetaja. Katre ja teised kevadel lõpetanud lehetegijad andsid lahkelt toimetamise ohjad üle uuele "ajakirjanike" koosseisule. Seekordsesse toimetusse kuulub nii endisi kui uusi, nii nooremaid (isegi 6. klassi esindajad on olemas) kui vanemaid, nii poisse kui tüdrukuid. Muutumatuks on jäänud vaid see, et endiselt on toimetuse suur juht ja suunaja Ülle Lääne.

Alter Ego eestvedajateks otsustasid vabatahtlikud hakata kolm toredat 12. b klassi tüdrukut: Einike Leppik, Ragne Mandri ja Piret Kull.

Toimetus on otsustanud koolilehes jätkata juba vanu traditsioone, kuid pakkuda ka uusi rubriike.

Loomulikult on oodatud kõigi teie arvamused, lood ning mured. Kuulame, kirjutame ja aitame, kui saame.

Igatahes ootab meid kõiki ees kindlasti üllatuslik ja kordumatu aasta. Ka lehelainel.

Meie soov teile, lehelugejad: "Pea püsti, rind ette! Sa saad hakkama! Mõnikord läheb pimedaks, aga hommik tuleb... Hoiatootus elus." (Jesse Jackson, sünd 1941.)

Alter Ego

Kaotused meie võrkpallureid ei hirmuta

Kolmapäeval, 1. oktoobril toimus Jõgeva Gümnaasiumi võimlas meie ja Põltsamaa tüdrukute vahel sõpruskohtumine võrkpallis. Kahjuks kaotasid meie neid kõik 5 mängu. Aga ega see neid ei hirmuta! Trenn käib hoogsalt ja valmistatakse võistlusteks, et kaitsta oma meisritiitlit. Jõgeva maakonna meistriteks saadi selle aasta kevadel, kui alistati ka Põltsamaa neid. Just nii tublideks ja tugevateks treenib tüdrukuid meie oma kooli õpetaja Tiiu Õunap.

Maris Vaher

Vabatahtlikud puhastasid metsa

Oktoobrikuu esimesel nädalavahetusel käis meie kooli kuus tublit abiturienti 12. b klassist kampaania "Mets puhtaks" raames Siimusti metsparki koristamas. Üles korjati umbes 350 kg prahti: palju vanarauda, autokumme, jalanõusid. Kogu saagi kohta võibki öelda, et oli saapa-aasta...

Kaasõpilastele tahaks südamele panna: ärge loopige prahti maha! Hoidke ka metsad puhtana!

Maris Vaher

PÖÖRDUMINE

Ainult rebasepojudele!

Kõigest loetud päevad on jäänud kauaoodatud sündmuseeni... (me kõik ju teame, millest jutt käib). Et pinget veelgi tõsta ja aukartust (muidugi mõista abituriumi ees) suurendada, jagame väga-väga abivalmilt mõned soovitusel ja hoiatusel, kuidas võimalikult valutult see katsumuste kadalipp, suur proovilepanek, "julm" terror (või mil viisil te seda ka ei nimetaks) üle elada ja pärast "pidupäeva" ikka kaunis välja näha, täie tervise juures olla ning koolielu elavdada...

Niisiis, soovitame KINDLASTI, ILMTINGIMATA, ILMA IGASUGUSTE ERANDITETA KOHALE TULLA, teha väga hoolikalt ettevalmistusi (vaimseid ja ka füüsilisi), mõelda oma klassile logo või moto (loosungi, hüüdlause, laulukese vmt. kujul), panna üll soojad ning vastupidavad riided - kõige ettenägelikum oleks kummiülirikond ja karvamüts, aga kellel pole...saab ka ilma hakkama...

Olge kohusetundlikud, lahked, vaimukad, originaalsed, abivalmid (ja seda mitte ainult meie, vaid ka üksteise vastu!) Võtke aktiivselt osa meie poolt pakutud tegevustest ja võistlustest - see on teie klassi huvides! Ärge muutuge labasteks, passiivseteks, ükskõikseks halliks massiks, sest meie ootame teilt vahvaid ideid, uuendusi, julgeid otsuseid, omanäolisust, tahet ja julgust oma nägemuse avaldamisel.

Austage meie kooli ning õpetajaid, seadke endale eesmärgid ja ületage raskusi rõõmuga, sest tegelikult on kool kõigi oma "võludega" tore, väga tore koht, kust lahkuda on raske...uskuge, sest meie juba teame!

Tahame näha rõõmsaid ja sõbralikke nägusid, sära silmades ja kogu teie olekus...ja kõike seda mitte ainult veerandi viimasel päeval, vaid kõigi saabuvate aastate vältel...tulevik on teie päralt!

Loodame kogu südamest, et teist saavad kord hakkajad, julged, täisväärtsuslikud abiturientid, kes ei karda olla nemad ise, tunnustada oma tõekspidamisi ja avaldada oma arvamust.

Ristimise ees ei maksa teil muret tunda - ellu oleme jäänud me kõik ja jääte teiegi. Pole midagi hullemat kui mõttetut hirm olematu piina ees...

**Meeldejäätav kutsikapõlve lõppu soovides,
teie abiturientid**

Alter Ego

lehtalterego@hotmail.ee

Toimetajad: Piret Kull, Einike Leppik, Ragne Mandri
Reporterid: Triin Ereb, Ivika Jäger, Janne Kasela, Kaisa Kulasalu, Gerli Lokk, Triinu Keskküla, Kadri Lõhmus, Sandra Maasalu, Elina Matsievskaja, Merle Merilain, Joonas Paas, Kerli Ploom, Priit Põdra, Kadri Retpap, Jaanika Spelman, Teivi Sälik, Maris Vaher.
Fotograaf: Pearu Orusalu

10. a klassis valitseb vaikus

Klassis on väga vaikne, kõik nohisevad antud ülesande kallal: tuleb vastata lühidalt mõnele küsimusele, mis annaks mingi info klassi olemuse kohta. Õpilaste poolt küsimusi ei ole. Kõik kirjutavad. Peagi hakkavad laekuma lehekused, millel vastused. Need on väga napid. Paludes vastata lühidalt, tegin ilmselt vea – keegi pole paberile poetanud huvitavaid ideid...

Arvamus klassist jaguneb kahte rühma: üks pool peab klassi väga toredaks ja sõbralikuks ning teine osa liiga vaikseks. Silma jäi ühe õpilase lause, et igav on ilmselt seetõttu, et tegu on reaalklassiga. Kallid rebased, arvan, et see ei ole argument. Mõelge selle üle.

Seltskond on kirju: kokku on tulnud Jõgevalt, Laiuselt, Tormast, Sadalast ja Lustiverest. Kool valiti hea taseme ja mugava asukoha pärast. Leidub ka patrioote, kes on siin seetõttu, et oma koolist lahkuda ei tahtnud. Gümnaasiumiaastailt oodatakse põnevust: kõikvõimalikke üritusi (eriti rebaste ristimist), uusi sõpru ja häid hindeid.

25-pealine klass on jätkuvalt vaikne, keegi ei iitsata. Siit ei ole mul rohkem midagi tahta. Lähen ära.

Ragne Mandri

Kool on juba koduseks saanud

Kõige rohkem tuli uusi õpilasi 10.b klassi Torma Põhikoolist – 4 õpilast. Sadalast on pärit 3. Viimast kohta jagavad Vaimastvere, Saduküla, Lustivere, Laiuse, Pala, Alatskivi (kaugeim kant) ühe õpilasega.

Jõgeva Gümnaasiumil on väga hea maine. Arvatakse, et parim õppeasutus lähiumbruses. Siin tahetakse õppimise kõrval tegeleda ka oma hobidega. Nii mõnedki õpilased tulid siia sõprade soovitusel.

10.b klassi uued õpilased loodavad, et saadakse Jõgeval hakkama ja leitakse uusi sõpru.

Kuu ajaga on kool saanud koduseks. Oma kooli ja klassi peetakse toredaks, sõbralikuks. Klassi tsitaat hetkel: Kool on lahe, klass veel lähedam!

Gerli Lokk

Televiisor tüütab ju ära!

Nagu tüüpilisele õpilasele kombeks, viskan koti koju jõudes toanurka ja sätin end teleka ette. Kui televiisor juba ära tüütab ja kodused tööd on ka kõik tehtud, võib igavus piinama hakata. Mida küll teha? Sestap uurisingi meie kooli huvijuhi Heigo käest, mida on võimalik teha pärast kooli meie majas.

Sportihuvilised saavad tegeleda korvpalli, jalgpalli, võrkpalli ja kergejõustikuga. Treenerid on vastavalt Viktor Nõmm, Igor Orlov, Tiit Üunap, Piret Koll ja Aldo Reisberg.

Mälumänguharrastajad saavad oma teadmisi suurendada ja aju treenida Tiit Naaritsa mälumänguringis. Arvutifännid võivad õppida ja oma teadmisi täiendada Annika Tammela ja Kait Metsla juhendamisel. Lisaks arvutiringile juhendab Kait Metsla ka veel majandusõpetuse ringi. Tüdrukute jaoks, kellele meeldib õmmelda, on tehtud õmblusring, mida juhatab Eike Salu. Poisid saavad tegeleda tööõpetusega Urmas Mikko ainingis. Maateadust saab õppida huviringis Globe, mida juhendab Helve Orusalu. Pauke, katseid saab kogeda Ulvi Tiisleri keemiaringis.

Lisaks nendele huviringidele saavad hea häälega tüdrukud ja poisid laulda mitmetes koorides, mida juhendavad Maret Oja ja Riina Lind. Rahvatantsu õpetab Vivian Paaksi. Kes vähegi tantsust lusti tunneb ja end liigutada tahab, võib osaleda.

“Pasuna sirgeks puhumist” saab õppida puhkpilliorkestris, mida juhatab Kaido Järvesoo. Aktiivset osavõtjat ja algatusvõimelist noort ootab kooliteater “Liblikapüüdja”. Varsti avab ukse ka kooliraadio.

Koolilehe väljaandmist juhendab Ülle Lääne ning kuigi esialgne toimetuse koosseis on juba lehetegemisega ametis, võib soovi korral toimetusega ka edaspidi liituda.

Meie kooli õpilased peaksid teadma ka seda, et Kuremaa ujula on avatud kõikidele ujumishuvilistele. Ujumistrennis saab käia alates oktoobri lõpust-novembri algusest kolmes vanusegrupis-algajad, edasijõudnud ja meisterklass.

Kõik õpilased peaks leidma endale sobiva huviringi.

Triinu Keskküla

Koolivahetus on hirmutav ja põnev

Kujutlege, et olete üheksa aastat käinud väikeses koolis, kus kõik tunnevad üksteist. Siis aga asute õppima suurde haridusasutusse nagu Jõgeva Gümnaasium. Selline muutus on ju niisama hirmutav, põnev ja ärevust tekitav nagu esimesse klassi minek. 10.D klassi tuli sel sügisel õppima 10 uut õpilast erinevatest maakonna põhikoolidest. Vaimastverest viis, Sadukülalt kaks ning Laiuselt, Ulvilt ja Voorelt üks õpihüline noor. Uurisin neilt, miks nad valisid meie kooli ja kuidas nad on kohanenud uute tingimustega.

Vestlustest selgus, et enamikel 10.D uutel langes kaalukauss Jõgeva Gümnaasiumi kasuks põhjusel, kuna see on lähim õppeasutus, mis annab kõigiti konkurentsivõimelise hariduse. Järgmise asjaoluna märkisid mitmed värsked Jõgeva Gümnaasiumi õpilased, et neile tundus meie kool sümpaatsem ning sõbralikum kui ühisgümnaasium. Otsustavaks said ka kenad klassi- ja koolikaaslased.

Õpilased, kellega vestlesin, loodavad kaheteiskümnenda klassi lõpuks saada hea hariduse, mis võimaldab edasi õppida erinevates ülikoolides. Samuti loodetakse leida palju uusi

sõpru.

Kõik “uued” on esimese koolikuuga jõudnud harjuda oma klassikaaslastega ning peavad neid toredateks ja sõbralikeks. Õpetajatega on nad ka rahul, kuigi kodus õppida jätavad õpetajad palju rohkem kui põhikooli ajal. Aga selline see korraliku (gümnaasiumi)õppuri elu ju ongi – töökas ja täis pingutusi.

Kõige võõrastavamaks asjaoluks peavad juurdetulijad koolimaja suurust ja õpilaste rohkust. Nii mõnigi eksis esimestel nädalatel rahvast täis koridorides ja treppidel ega leidnud õiget klassiruumi, aga “vanade olijate” nõuanded aitasid hädast välja.

Kohanemisel peavad 10.D õpilased kõige tähtsamaks omapoolset aktiivsust ja sõbralikkust.

Nüüd ootavad kümnendikud põnevusega rebaste ristimist, et saada täisväärtuslikeks gümnaasistideks. Siis ei ole enam mingeid “uusi” ega “vanu”, vaid me kõik kokku oleme Jõgeva Gümnaasiumi 10.D klass.

Triin Ereb

Kolm küsimust vilistlastele

Kevade lõpus astus meie koolist ellu hulk toredaid abiturientidest noori, kes kõik on nüüdseks leidnud oma tulevikusuuna. Märkimisväärne on ka see, et ligi 91% neist sai kuhugi edasi õppima. Aplaus!

Küsisin Maarja Pärsimilt, Katre Tättarilt, Mikk Linnult, Kairi Pahtmannilt, Keit Kiisselilt, Agne Kivisaarelt ja Andre Kalvetilt kolm küsimust:

- 1) Kus ja mida õpid?
- 2) Oled sa oma valikuga rahul?
- 3) Millist huvitavat seika või sündmust sellest sügisest oleksid nõus oma vana kooli õpilastega jagama?

Alljärgnevalt nendelt meili teel saadud vastused muutmata kujul:

Agne

1. Õpin Tallinnas Kõrgkooli I Stuudiumis õhtuses õppevormis majandusõigust.

2. Kooli väljanägemine võiks muidugi parem olla, kuid see ei sega õpinguid. Muidu olen siia maani väga rahul – koolis käin neli korda nädalas ja 3 tundi päevas. Õppejõud on väga sõbralik ja vastutulelik.

3. Sündmus, mida sooviksin teistega jagada, on loomulikult mu poja sünd, mis leidis aset 23. augustil. Kool ja laps teeb elutempo küll kiiremaks, kuid siiski saan tänu oma elukaaslase toetusele hakkama ja tunnen emaks olemisest rõõmu.

Tervitades, Agne

Andre

1. Ma õpin hmmm... Paide Kutsekeskkoolis müügiassistendiks.

2. Muidu normaalne eriala - tööd võib sellega päris paljudes kohtades saada.

3. Muidu normaalne, vara veel seikadest rääkida!!

Maarja

1. Mina õpin Tallinna Pedagoogikaülikoolis audiovisuaalset meediat, mis tähendab tegelikult raadio- ja telereziidid, mis üldkokkuvõttes peaks mu rezissööriks tegema.

2. Ma olen senimaani kooliga üli rahul ja ma ei usu, et on veel paremat eriala Eestis, mida võiksin õppida. Siin on tõeline võimalus end näidata ja oma ideesid rakendada. Kultuuriteaduskond on vanalinnas ja see muudab kogu üldise keskkonna ka kuidagi eriliseks... ja siis veel need inimesed, kellega koos õpin!!!... Nad on imelised. Kõigil on tuhat annet ja nad ei põe massipsühhoosi ja käitumiskrampide all.

3. Hiljuti oli telemajas tund ja me vaatasime saatetegemise protsessi... Ühtäkki kutsuti meid stuudiopubliku sisse ja saingi telekassse... see pidi olema tavaline reziitudengi päev. Hiljem oli see ka hea, et kutsuti "Tähed muusikas" salvestusele, kus võistlevad Bad Boys Blue ja Brainstorm. Mina olen üpris suur Brstm-i austaja ja seega eriliselt rõõmus.

Aaa muidu mul lendas ükspäev keset etteastet (kursuse reziitunnis) püksinõõp ära. Kursavennal aga kärisesid liikumistunnis püksid katki... Jaa – ülikoolis on ka kehaline kasvatus ja mul on kaks korda nädalas. Ja tunnid, kes veel ei tea, on 90 min pikad.

Lõppu tahaks aga öelda seda, et ainult tänu JG-le ma olen siin, kus praegu. Ja ma ei tea, kuidas ma küll suudan kord JG-sse ilma erilise tundeta siseneda. Vist mitte kunagi. JG on seni mu elu kõige sügavam elamus. Sellist vaimu ei ole ma suutnud leida teistest koolidest tulnud kaaslaste kirjeldustest.

Keit

1. Õpin Tallinna Pedagoogikaülikoolis haldusjuhtimist.

2. Olen väga rahul... ei uskunudki, et see ala mulle nii väga meeldima võiks hakata.

3. Minu jaoks huvitavaid seikasid on olnud päris palju, ei oskagi neist ainult ühte esile tuua... pealegi ei tea, mida te selle punkti all just täpsemalt tahate... nii et jätan lahtiseks.

Katre

1. Õpin mina siis Sisekaitse Akadeemias halduskorraldust.

2. Siiani olen oma valikuga väga rahul. Õppeained on kõik huvitavad /ok, peaaegu kõik/ ning õppejõud on tasemel ja tunnevad oma ainet. Kursusega on mul eriti vedanud - ühte hoidev rõõmsaid inimesi täis grupp oleme.

3. Huvitavaid seiku on palju olnud, kuid kõige enam on meelde jäänud siiski esimese septembri avaaktus. See toimus meil Estonia kontserdisaalis, kus siis kõik esmakursuslased nimepidi üles loeti ja meile Eesti Vabariigi põhiseadus kingiti. Kohal oli seal palju tähtsaid isikuid - siseminister, riigisekretär olid kõige kõvemad nimed.

Ja tegelikult ei saa üle ega ümber meile, esmakursuslastele korraldatud peost. Seal kõik tutvusid üksteisega, mängiti koos huvitavaid mängu ning võisteldi omavahel.

Kairi

1. Mina siis õpin Tallinna Pedagoogikaülikoolis matemaatika-loodusteaduskonnas käsitööd ja kodundust.

2. Olen üli rahul, kui alguses olid väiksed kõhklused, siis nüüd on need kadunud... meil on hästi huvitav programm... ei ole mingit kuiva teooriat ega esseede kirjutamist (kui, siis hästi natuke). Meie ainult joonistame ja kleebime ja õmbleme jne... Kõik, mida tulevikus peaks hakkama lastele õpetama, tuleb ju meil läbi teha... ja samuti pole meil nii, et tüdrukud teevad ainult nn. plikade töid, vaid me teeme kõike... Järgmine nädal näiteks lähevad tüdrukud metallitööd ja puutööd tegema, poisid aga heegeldama ja tikkima... Mina igatahes olen väga põnevil.

3. Mõni huvitav seik? Neid on juba selle esimese kuuga lausa lademes tekkinud... Neid edasi anda on aga raske, kuna enamus on situatsioonikoomika, et seda mõista, oleks pidanud kohapeal viibima... naljakas ju seegi, et teeme selliseid asju, mida peaksid tegema esimese klassi omad, no ja meile ka õpetatakse neid asju nii nagu esimeses klassis... Näiteks, kuidas paberit rebida..., et ühe käega rebid ja teisega suunad..., seda on üpris koomiline vaadata, kuidas õppejõud klassi ees rebid ja kõik nn. täiskasvanud inimesed pealt vaatavad ja nõuandeid üritavad jälgida.

Mikk

1. Õpin Tartu Kutsehariduskeskuses hotelliteenindust.

2. Jah, ma olen sellega suht rahul... ja miks... sest ma tunnen, et elu on saanud uue külje... Kõik ei ole enam nii, et tulen kooli, hakkab mata, füüsika, keemia jne jne... Kõik on palju loogilisem... Õpin seda, mida ma vajan selleks alaks... Isegi keeleõppel (soome, inglise) õpime temaatiliselt (s.o. hotellikeel)

3. Huvitav seik... hmmm... let me think... minu n.ö. klassis on peale minu veel 1 poiss ja kõik ülejäänud on tüdrukud... 32 tüdrukut ja 2 poissi...

Hea on teada, mis meie kauaaegsetest eeskujudest on saanud, sest sinnapoole tüürime ka meie, tänavused lõpetajad. Edaspidi saame ehk ka teistest eelmise aasta lõpetajatest kuulda.

Piret Kull

Üks päev, mis saab mälestuseks teiste unustamatute hetkede seas

Nemad teavad Igatsust

Mõni ajauhik oli juba lipsanud üle südaöö piiri ja alanud oli 3. oktoober, aga mina istusin ikka veel juuksuris. Õiguse rada mööda käies - mitte nahktoolis peegli ees ümbritsetud kammidest-käärdest, vaid teises toas, mille uks jääb tavakliendi ees suletuks. Nõjatusin laisalt väsinud kušetile, silmad haaramas boheemlaslikult laokil raamatuid, kuulmiselundites voogamas armsaks jäänud Jäääär. Lambaga kruusis pooljahtunud tee ja õhk täis jälgi öeldud sõnade kummalistest radadest.

Kati, Christian, Meelis ja Taavi - kõik veel aasta(te) eest meie koolis õppinud mõttekaaslased nostalgitsesid. Ei millestki muust kui möödunud õndsatest hetkedest ühes Rohu tänava majas. Igaüks ise vaatenurgast, kuid kõik ühiselt. Nemad teavad Igatsust.

Oma rohelist ratsut hooga pedaalide sõtkumisega kannustades vurasin läbi inimitühja linna koju. Laternavihkude all mõtisklesin veel möödunud olegust ja eelolevast päevast, mis saab ka kunagi mälestuseks teiste unustamatute hetkede seas. 1:30.

Päev direktorina ... ei olnud kerge...

Direktorid ei tohi ju hilineda

Ärkasin oma orja nr.3310 kaebleva karje peale. Hämaruses roheliselt kumav sihverplaat näitas 6:36. Veel kolm tundi tagasi oli olnud üks teine aeg. Köögist kostus aegumatu Vikerraadio ning ema toimetamine kääksuvate kapiuste ja veekraanide kallal. Vanaisa ülikond, roosa triiksärk ja vest riidepuult võetud ja voodile heidetud, läksin vannituppa pead pesema. Vend magas.

Peapesule järgnes uus "peapesu" ema poolt koos loenguga teemal: "Märgade juuste ja haiguste tekke vahelised seosed". Alles seejärel avaldas ta imestust mu varajase ärkamise üle. Aga direktorid ei tohi ju hilineda (mis mul kombeks on). Kuuma tee lürpisin endasse, kuid võileivad jäid puutumata. Närvilisuse esimene tunnus.

Järgnes kõne kolleeg Aldoole (pärisnimega Raiko). Vastu võttis ta ema, kelle hääli oli telefonis sama energiline ja reibas nagu alati. Hetkel positiivselt meelestatud Aldo oli otsimas vesti (mida ta ei leidnudki lõpuks). 7:15.

Riietumise ajaks panin mängima tujutõstja Memoriaalansambli (vend ärkas), sirgeldasin valmis mitte just eriti kalligraafilise nimesildi: Taisto. Väljumisel nägin veel isa, kes arvatavasti mu nimesilti silmates muheles uniselt. 7:20.

Hallil ja uduvinesel tänaval peatus mu kõrval vahtralehega kaunistatud valge Ford. Meelis pakkus küüti ja võtsin selle sundimatult vastu. Kooli uksest sisenedes tervitasin majavaim Arvot ja veel olematute õpilaste jalatseid kontrollivaid Tiitu ja Naaritsat ning arstikitleis tegelasi. Kell 7:45 algas inimtulv: uudishimutsevad õpilased; sinistes dressides kehakultuurilased; lokkide lehvides naiskolleegid; ülikondades meesõpetajad; millegi üle mõtisklev Asko; valvelaua korrapidaja Ester ja ta abiline Helve ning oma kabinetti sukelduv Taisto.

8:00 helises-laulis koolikell ja viimati nimetatu tuli ning surus oma suure käe mulle pihku ja soovis edu, lisades, et kabinet on nüüd mu päralt. Sinna suundusingi. Istusin pehmele toolile ja vaatasin ringi. Ei midagi erilist ja samas mitte ka tavaline. Ka arvutilaua kõrval lebavad sandaalid ei pidanud mu pilku kaua kinni. Eks ole neid ühiskonnaõpetuse tunnis juba küllalt

uuritud.

Tõeline elu toimub klassides

Arvates, et tõeline tegevus toimub tundides, ruttasingi klassidesse kaema. Järgnev oli helikiirusel toimuv ja täis pikitud sündmusi, mida praegu vaid märksõnadega suudan meenutada.

1) Pidin kohmetunult läbi viima 8. klassi tüdrukute tunni, kel polnud arusaamatuse tõttu õpetajat. Laulsime Marile (vist?) sünnipäeva puhul, üritasin juttu viia nende pidutsemistavadele ja tulevikuplaanidele (aja täitsin enam-vähem ära).

2) Põrkusin kokku poisiga seitsmendast, kes oli põgenenud klassist, kaheldes vene keele atraktiivsuses ja uudsetes õpetamismeetodites, mida õpetajad rakendasid.

3) Sain jalustrabava uudise õp. Piretilt, kes teatas kaklusest 1. klassi poiste vahel. Meenusid hirmujutud koolivägivallast ja ehmatas, et kas see on ülepeakaela võimalik, et juba 1.klassi poisid... Sündmuskohale jõudes nägin lõhkise huulega Joosepit ja ilmsüütute silmadega Johat (teda nähes heldisin ja mõtlesin, et tema = lõõja, see ei ole küll võimalik) Uurimist teostades selgus, et poisid olid lihtsalt vahetunnis peadpidi kokku tormanud. (Ohkasin kergendatult ja uskusin

taas lapsepõlve ilu.)

4) Viibides õpetajate toas, vuristasid kolleegid mulle ette klassiruumi numbreid, kus on oodata korrarikumisi. Helistati operatiivselt ka mobiiltelefonile ning kutsuti rahustama üleemeelikuid ja ärevaid lapsi. Nagu päästeamet kutulekahjude ajal.

Väljakutsetel nägin mõndagi. Näiteks: algklassid käitusid väga korralikult (õp. Einike lahendas matemaatikaülesandeid ja õp. Rauno joonistas koos lastega). Keskmeklassides kuulati tagapingis hip-hop muusikat, üritati tekitada üleujutus kraanikausis, loeti "Amfiibinimest" ja Lennart Meri teksti laevadest, oli tihe paberlennukite liiklus, räägiti põidlaküüdist, sooviti mängida klaverit (aga see oli ennatlikult lukku pandud), mängiti Ranna laagrist tuttavaid mängu, tõlgiti J.M.K.E laule vene keelde, vastati filosoofiliste küsimustele, nagu "mitu klahvi on arvutihiirel!" jne.

Gümnaasistidest üllatasid positiivselt kümnendikud, kes olid väga sõnakuulelikud ja vaiksed (tavaliselt ei suuda seda isegi abiturientid). Nii et au ja kiitus neile. Seevastu 11. klass oli tihtilugu jõlkumas sihitult mööda koridore. Noomitus.

Õpilase Põdra silmadelt on rebitud kae

Kuidagi ootamatult oli järsku koolimaja täitumas pärisõpetajatega. Meie aeg oli läbi. Ühtaegu ohtes ja kergendatult võtsin sildi rinnast ja libistasin põue, kus surises pinge ja ärevus, sest kõik näis minevat teistmoodi, kui planeeritud oli. Aga see oli juba õpilase Põdra mure, kuidas ta olukorra lahendab. Igatahes oli tol päeval tema silmadelt rebitud kae, mis oli senini varjanud õpetajate töö raskust ja energiat hulka, mis õpetamisel kulub. Nüüd ta teab seda koos ülejäänud 70 abiturientidega.

Koduteel sisemiselt tühjana kivikesi toksides mõtlesin, et varsti algab esmaspäev ja kõik eriline muutub halliks ja vajub mälestuste surematusse rüppe.

Priit Põdra

Õpetajate päevalootasime tunde huviga

Kätte oli jõudnud aasta üks oodatumatest sündmustest - õpetajate päev. See paneb proovile kaheteistkümnendike tarkuse ja oskuse olla õpetaja.

6.a klassi jaoks algas õpetajate päev kehalise kasvatus tunniga. Õpetajaid oli meil ühe asemel hoopis kolm. Need olid Liina Meos, Janne Maasing ja Maris Vaher. Poiste õpetaja oli Oliver Kund. Tund kestis tavalisest koolitunnist 15 minutit vähem, seega ainult 30 minutit ja selle ajaga ei jõudnud just eriti palju. Alustuseks tuli teha soojendusjooksu, milleks oli üks staadioniring. Tegime venitusarjutusi, mängisime Iiri jõule ning lendava taldrikuga. Poisid mängisid 5b klassi poistega jalgpalli.

Järgmine oli inglise keele tund. Klass on jagatud kaheks grupiks. Ühe grupi õpetajaasemikud olid Kaari Reimand ja Katre Kurvits, teise rühma õpetajat asendas Teet Saar. Teise rühma tund kestis millegi pärast ainult viisteist minutit. Kolmas tund oli eesti keel, mida oodati huviga nagu iga teist tundi, et teada saada, kes on õpetajad. Tulid Berit Hainoja ja Rando Valdmaa, kes asendasid Maimu Valdmanni.

Loodusõpetus oli eelviimane tund ja kõigil oli juba kojuminekuärevus sees. Selles tunnis me midagi muud ei teinudki, kui kuulasime muusikat ja söime oma lõunat kohukest ja banaani. Kõik oli üpris lahe.

Jõudiski kätte viimane tund kunstiõpetus. Õpetajaid oli jällegi kaks, Triin Vaikmäe ja Kaisa Saarva. Igäihel oli oma töö, mille kallal natuke nokitseda. Tund möödus ruttu ja olimegi vabad. Soovisime küll ka natuke näha, mida teevad õpilased, kes olid olnud õpetajad, peale koolipäeva, kuid me pidime lahkuma.

Nii et meie muljed õpetajate päevast piirdusid koolitundidega.

Küsisime ka klassikaaslastelt, kuidas kokkuvõttes kuuendikele see päev meeldis.

Karmen: Õpetajate päev oli üpris lahe. Kõige rohkem tuli teha tööd eesti keeles.

Käti: Lahe oli. Kõige normim oli loodusõpetus. Teised tunnid olid ka muidu lahedad. Kõige rohkem tuli pingutada eesti keeles.

Jevgeni: Õpetajate päev meeldis mulle. Tundidest meeldisid loodusõpetus ja kunstiõpetus. Sellel päeval võiks toimuda erinevaid üritusi, millest võtavad osa õpilased, õpetajad ja asendusõpetajad.

Kristiine: Selle aasta õpetajatepäev oli igav. Kõige igavam tund oli kehaline kasvatus.

Tarmo: Lahe oli. Me ei õppinud midagi. Esmaspäevaks antud ka midagi õppida. Tunnid oleksid võinud olla pikemad.

Kristi: Polnud viga, päris hea oli. Kõige paremad tunnid olid kehaline kasvatus ja eesti keel. Aga eelmisel aastal oli parem õpetajate päev.

Georg: Päris head õpetajad olid ja õpetasid ka hästi.

Kerli Ploom, Kadri Retpaj

Heigo Teder on meie kooli vilistlane

Taas kord on kooli töötajate hulka sattunud üks vilistlane: 1999.aastal Jõgeva Gümnaasiumi lõpetanud Heigo Teder. Sellest õppeaastast on Heigo meie kooli huvijuht.

Oma töö põhimõtteks on ta võtnud, et koolilelu tuleb muuta võimalikult mitmekesiseks ja sündmusterohkeks.

Heigo õppis Viljandi Kultuurikolledzis näitlejaks ja ta ei osanud arvatagi, et kunagi

hakkab töötama oma koolis.

Kõigile õpilastele soovitab ta: "Õppige, õppige, õppige, muidu võite oma elu tuksi keerata. Aga samas loodan, et käesoleval aastal jätkub teil õppimise kõrval aega ka osa võtta koolis toimuvatest üritustest ja neid ka ise korraldada!"

Küsimusele, kas Heigole siin meeldib, vastas ta: "Ja kuidas veel!"

Maris Vaher

Rita Nilender õpetab vene keelt

Uus vene keele õpetaja Rita Nilender kinnitab, et soov saada õpetajaks tekkis tal juba lapsepõlves. Tüdrukutiirtsuna meeldis talle mängida kooli ning nii ta läkski eriala õppima Tallinna Pedagoogikaülikooli. Esimesed kogemused sai ta pioneerilaagris, kus töötas kasvatajana kolmel aastal. Õpetajana asus ta siis tööle Jõgeva I Keskkoolis (meie koolis). Seejärel oli

ametis kõrvalkoolis ja nüüd tuli meile tagasi.

Siinsed õpilased on jätnud esialgu hea mulje, kuigi leidub ka neid, kellel on õppimisse suhtumine üsna halb. Üldiselt meeldivad õpetajale ikka need lapsed, kellel on kõik õpitud.

Meie koolis loodab ta töötada nii kaua, kui tervis lubab.

Jaanika Spelman, Elina Matsievska

Kalle Kolberg – üllatav arvutiõpetaja

Sellel aastal on meie koolis uus arvutiõpetaja Kalle Kolberg. Ta ise õppis Palamuse keskkoolis ja pärast lõpetamist läks edasi õppima Tallinna Pedagoogilise Instituuti, kus omandas kehalise kasvatuse õpetaja eriala. Esimene töökoht oli Palamuse valla spordimetoodikuna. Edasi läks ta Kaarepere Põhikooli kehalise kasvatuse õpetajaks. Kui Kaarepere kooli toodi arvuteid, oli tema üks väheseid, kes oskas nendega midagi peale hakata, seetõttu suunati Kalle arvutiõpetajaks. Ta täiendas ennast selles vallas Tartu Ülikoolis. Peale õpinguid läks ta tööle Kuremaa Tehnikumi arvutiõpetajaks ja hiljem Põltsamaa Ühisgümnaasiumisse kaugõppeosakonna juhatajaks ja arvutiõpetajaks. Nüüd on ta Jõgeva Gümnaasiumi informaatikaõpetaja. Kalle ei kahetse oma otsust siia tulla, sest senine töökoht oli ennast tema jaoks ammendanud. Esmamuljed meie koolist ja õpilastest on head.

Oma kooliajal meeldis Kallele õppeainetest kehaline kasvatus. Ta õppis hästi: neljadele-viitele. Tema kooliaja eeskujuli oli Palamuse Keskkooli direktor Evald Kägo. Kalle jagas meiega oma lõbusat mälestust suvises pioneerilaagris toimunud riviõppusest. Tema oli rivi komandör, aga alustas marssimist kogemata vale jalaga ja jagas käsklusi oma jala järgi, seetõttu rivi lonkas. Rivi ei püsinud võistlusplatsi piirides ning kui pidi pöörama, pöördusid 2 erinevat riviosa eri poole. Nende

veider riietus (pilotkad, vorm, kikilipsud) ja tobedad vead marssides tegid nalja kõigile peale tõsiste sõjaväelaste. Tänu armee üle nalja viskamisele kavatseti neid koolist välja heita. Selline oli meie arvutiõpetaja sõjaline algõpetus.

Kallele meeldib palju sporti teha. Tema lemmikspordialad on suusatamine, jalgrattasõit ja võrkpall, kuid talle meeldivad ka kõik teised pallimängud. Samuti harrastab ta tantsimist, eriti rahvatantsu. Kalle eriliseks huviks on laste- ja noortelaagrite korraldamises osalemine.

Lõpetuseks ütles Kalle, et meie kool on suutnud teda tublisti üllatada ja kindlasti on ka temal midagi varuks, millega meid üllatada.

**Kaisa Kulasalu
Ivika Jäger**

Jana Tiido: "Küllap ma varsti harjun..."

Millised koolid olete lõpetanud?

Olen lõpetanud Tallinna Pedagoogika Ülikooli ning hiljem Viljandi Kultuurikooli.

Kus töötasite enne Jõgeva Gümnaasiumisse tulekut?

Töötasin üsna kaua Tali põhikoolis. See asub Pärnumaal.

Kellena Te töötate siin, Jõgeva Gümnaasiumis?

Praegu olen inglise keele õpetaja III, IV, V ja VI klassis, aga oluline on ka klassijuhatajatöö. Lisaks annan kahele V klassile ajalugu.

Kuidas olete rahul meie õpilastega?

Olen siin veel nii vähe õpetanud, et ei oska

esialgu öeldagi, aga senised muljed on küll head. Mulle meeldib õpilaste tõsine suhtumine töösse.

Kas olete juba harjunud meie suure kooliperega?

Veel mitte. Eelmises koolis oli märgatavalt vähem õpilasi. Kõik see sagimine ja suured klassid on küll võõras, aga küllap ma varsti harjun.

Kuidas on Teie suhted kolleegidega?

Me ei suhtle eriti palju, sellest ka tõsiasia, et osa õpetajaid ei tea veel mu nimegi. Samas võin öelda, et töökaaslased on meeldivad ja sõbralikud ning igati abivalmid.

Merle Merilain

Urmas Mikko tuli Saaremaalt

Alates sellest õppeaastast on meie koolis uus poiste tööõpetuse õpetaja Urmas Mikko, kes jagab oma aega ja tööd Vaimastvere Põhikooli ning Jõgeva Gümnaasiumi vahel.

Pärit on ta meile küllaltki lähedalt. Nimelt sai tema haridustee alguse Kaarepere kaheksaklassilisest koolist. Kuid nagu arvata võib, ei ole jäänud see tema kireva elu ainsaks pidepunktiks. Ta on lõpetanud Põltsamaa Kutsekeskkooli ning hetkel tudeerib ta Tallinna Pedagoogika-ülikoolis. Oma senise elu jooksul on saatus teda pillutanud mitmetesse huvitavatesse elupaikadesse ning paljudele põnevatele töökohtadele. Näiteks alles möödunud aastal oli ta veel õpetaja Kaarma Põhikoolis, mis teatavasti asub Saaremaal. Urmas Mikkol on kaks last, kelle üle õpetaja siirast

heameelt ja uhkust tunneb.

Tööõpetuse õpetajaks hakkas ta sellepärast, et oma töös ühendada enda jaoks olulisi hobbisid. "Tööd tuleb teha, hoolimata sellest, millise portsu otsa sa elus kunagi ka ei satuks," leiab meie uus õpetaja.

Esmamulje Jõgeva Gümnaasiumist on õpetaja Mikkol positiivne: kool on suur ja õpilastel on välja kujunenud kindel hoiak oma kooli suhtes, ühtekuuluvustunne on tuntav. Urmas Mikko arvates on meil kord majas ja direktori näol ka tubli kapten laevas. Peamiseks prioriteediks peab õpetaja Mikko meie koolis oma tundide huvitavaks ja mitmekesiseks muutmist nii tema enda kui ka oma õpilaste jaoks.

Joonas Paas

Omalooming

Sügisöö

*Keset tühja välja seisab üks puu
lumivalges koorerüüs kask.
Sügisöö kange ja külmunud kuu
peegeldub lehtedelt vastu kui vask.*

*Kase kuivanud oksad on langenud palve
läbi vaikuse sosistab itku tuul.
Sügistaevas mähib end pimedalt pilve
tume valuloor mustendab kuul.*

*Üksik hundiulg kajamas soos
metsa poolt karjatab vaikus.
Koltunud lehed alluvad tuulehoos
Korruga huige tühjuses kaikus.*

*See sügisöö hirmutav laulusuu
on alati sama ja erinev.
Keset tühja välja seisab üks puu
ta koor on valge ja verine.*

Janne Kasela

Teivi Sälik

KOOLILÜGÜ

I

“On ammu ajast teada, et kooli kõige romantilisemaks ja põnevamaks kohaks peetakse koristajate ruumi harjakappi. Ruumi sisenemine üksi nõuab hulga rituaale: kõigepealt pead kindlaks tegema ega keegi sind ei jälgi. Järgmiseks on suur kunst kahekesi siseneda, ilma et ümbritsev rahvahulk kahtlustama ei hakkaks ning lõpuks pead harjakapi uksele koputades kindlaks tegema, kas oled ikka oma kaaslasega täiesti üksi,” rääkis poisipeaga tüdruk monotoonil häälel pikajuukselisele poisile, endal lai irve näol. “Ja siis,” jätkas ta, seinalt pikkade harjastega pesemismoppi kaenlasse võttes, “saad sa lõpuks oma armsamaga romantiliselt pimedas kahekesi olla!”

“Hahaa, küll sul võib nüüd naljakas olla,” osatas see vastu, “nagu ma meelega meid siia kinni panin!”

“No iga normaalne reaalklassi poiss oleks snepperlukku vaadates selle peale tulnud, et uks kinnilangemisel lukku läheb.”

“No ma äkki ei pannud seda tähelegi, oli muudki vaatamist.”

“Mida, minu seelikut või?” küsis poisipeaga tüdruk ärrituses.

“Ei, muidugi mitte, nagu sa mäletad, kukkus mul taskulamp maha ja...”

“Ah jama, sa mõtled lihtsalt vabandusi välja!” katkestas tüdruk poissi poolelt lauselt.

Poiss jäi seepeale vait ning hakkas hoopis harjakapi sisemust uurima.

Kapi sisemus polnud teab mis uhke, püsti seisvad prügikottide rullid, luuad, lapid ja plastmassämbrid tekitasid tunde, nagu viibiksid hõredate puudega metsas. Ka luua külge jäänud mullusügisised lehed levitasid kergelt puude hõngu. Ainsaks “metsavaikust” segavaks teguriks võis lugeda automaatkella valjuhäälsel tiksumisel, mis koridoris olevaid tirisejaid vahetundide alustamiseks või lõpetamiseks reguleeris.

“Kas sa kuulsid seda? Keegi oleks nagu väljas liikunud,” küsis poisipeaga tüdruk nimega Liia.

“Ei kuulnud, see oli kindlasti kell” vastas pika hobusesabaga poiss, kelle hüüdnimi oli Pliks, “mida sa sinna tundi üldse otsid? Minul igatahes pole küll enne kolmandat tundi väljasaamisega kiiret.”

“No aga ma pole juba kolm nädalat kehalises käinud, võiks nagu korra veerandis ennast näidata ka.”

“No olgu siis!” sõnas Pliks end vastumeelselt läbi luudade surudes. Poiss haaras hunnikust ühe suurema luua ning hakkas sellega ukse pihta võmme taguma. Pärast kahte murdunud luuavart kuulnud ukse tagant arglik häälel: “Kes seal on?”

Maruvihane Pliks tegi neljast varrejupest kuus ja oleks neist veel kaheksagi teinud, kui Piia poleks talt neid lihtsalt käest ära võtnud ning vastanud: “Suured koledad kollid ja kui sa kohe kedagi ei kutsu, siis lammutame terve selle ubriku maha!”

Seepeale kostis koridorist vaid jooksumüdin. Poole minuti pärast oli kuulda ka koristaja lohisevaid samme.

“Oh lõpuks ometi saame välja,” hõiskas Liia snepperluku avamist kuuldes, “hei, ühel polnud ju siit pääsemisega kiiret!”

Aga poiss ei kuulnud teda, vaid rajas endale läbi pesulappide teed. Seda häbi ja kuulujutte, kui ta koos võõra tüdrukuga pesuvahendite ruumist leitakse! Õnnetuseks oli ukse asetatud avatud suuga prügikott ning otse loomulikult astus Pliks ka sinna sisse. Kuna ainuke lähedalolev asi oli Liia, haaras poiss meeleteid temast kinni.

Samal ajal sai koristaja raskestikäiva luku lahti.

“No mis kollidest sa siin räägid, väikemees? Oot, need on ju...,” ja ta jäi avaneva vaatepildi tõttu üllatunult vait. Kaks noort inimest lamasid pikali teineteise otsas, Liia all, Pliks peal.

“Oh sa esuke küll, millega tänapäeval ka koolis ei tegelda. Mida minu vanad silmad ka kõike nägema ei pea,” hädaldas koolitadi kileda häälega.

“Ma, ma... otsisin oma taskulampi,” kohmas poiss hädiselt.

“Ja ma... tulin ka ainult uut tahvlilappi tooma,” pomises Liia sama hädiselt.

“Tule, laps,” sõnas koristaja abikutsunud juntsul silmi kinni kattes, tähele panemata viimase protestiavaldusi, “lähme vaatame parem meie kooli uusi värvilisi pesuämbreid... Jah, sa tahad küll kaasa tulla!”

“Sa igavene loll! Miks sa minust niiviisi kinni võtsid? Ära üritagi ennast välja vabandada, tegid seda niikuinii meelega!” raevutses Liia ning märkas, et ta ikka veel luuavarrejupe peos hoiab. “Näe, võta,” hüüdis ta ning viskas pilpad poisile näkku ja veel nii õnnetult, et viimasele otse silma alla ilusa sinika tekitas. Seepeale keeras neiu uhkelt selja.

(järgneb)